

Diplomová práce – posudek oponenta

Diplomant: Ondřej Konopa, 5. r. Hv - Ná

Název práce: Norská klavírní tvorba

Vedoucí práce: Doc. MgA. Věra Kopecká

Oponent práce: MgA. Vít Gregor, Ph.D.

Při výběru tématu diplomové práce je jednou z možností zpracování tématu, jímž se dosud nikdo systematicky nezabýval. Taková práce pak přináší informace a poznatky víceméně neznámé, čímž může podstatně rozšířit čtenářův obzor. S uspokojením mohu konstatovat, že právě tuto cestu zvolil i Ondřej Konopa a věnoval nemalé úsilí zkoumání materiálů norské klavírní hudby. Tento čin je třeba vysoce ocenit. Pokud jde o norskou hudbu jako celek, je třeba říci, že znalosti v našich zemích jsou pouze útržkovité, neucelené a neumožňují proto hodnotit ani jednotlivá díla v potřebných vztazích a souvislostech. Právě diplomantova práce může být v tomto směru průkopnickou, neboť severská kultura tvoří významnou a nedílnou součást kultury evropské.

Autor – zřejmě po zralé úvaze – zaměřil svou pozornost především na skladatele, o jejichž existenci většinou vůbec nevíme, nebo jsou naše náhodně získané poznatky pouze dílčí. V žádném pojednání o norské hudbě samozřejmě nelze vynechat osobnost E. H. Griega, představeno je zde hlavně to, co u nás není v běžném povědomí (týká se nejen Balady g moll, op. 24, nýbrž bohužel i Sonáty e moll, op. 7), naopak Koncert a moll, op. 16 a Lyrické kusy jsou pouze zmíněny.

V obsáhlé druhé kapitole, která tvoří jádro celé práce jsou představeni nejprve nejvýznamnější norští autoři (vedle Griega dále Saeverud, Grondahlová, Sinding, Egge, Tveitt, Kvandal), poté pak dalších 23 autorů, kteří spoluvytvářeli hudbu 20. století. Velmi cenným přínosem práce jsou ukázky skladeb, které alespoň orientačně umožňují nahlédnout do charakteru této tvorby. Diplomant rovněž zařazuje odhad obtížnosti skladeb. Vyplývá z něj, že značné množství zmíněné literatury může úspěšně najít místo v hudebních školách všech stupňů. Lze jen litovat, že původně zamýšlený grant na nákup těchto notových materiálů nebyl nakonec realizován.

Po formální a jazykové stránce práce splňuje požadavky, z celkového hlediska snad pouze přechod od díla Griega k Saeverudovu (str. 27-28) mohl být uveden menší vsunutou podkapitolou, chronologicky by také měli Sinding a Grondahlová předcházet Saeveruda. Z hlediska normy není správný zápis tónin (nikoliv e – moll, nýbrž e moll). V autorově práci však klady vysoce převažují, takže tyto poznámky mají vskutku jen okrajové postavení.

V rozpravě doporučuji rozvést otázku vazeb severských hudebních kultur na středoevropský prostor, případně vzájemné vlivy. Zajímavou otázku vyvolává také autorovo konstatování na str. 10: „Ačkoliv Norsko získalo nezávislost pouze dva roky před jeho smrtí, Edvard Grieg jej svými skladbami a koncertní činností pevně zapsal do mezinárodní hudební mapy.“ Otázka formální státní nezávislosti a umělecké tvorby bývá často diskutována i v našich dějinách.

Práci doporučuji k obhajobě.

Navrhované hodnocení: výborně

V Praze dne 3. 5. 2008